

"Om negen uur die ochtend gaat de telefoon....politie! (deel 3)"

"Juist. Tragies. Komt wel vaker voor! Zeker ook niet in militaire dienst geweest?"

"Nee, daar werd hij voor afgekeurd op zijn ogen, zijn schriële gestalte en meisjeachtige gedrag! Denkt U dat de dader op korte termijn gearresteerd wordt?"

"We kunnen er nog helemaal niets van zeggen. Als U ons nog eens wilt bellen dan volgt hier ons nummer. Als ik er niet ben dan kunt U zich bij mijn collega H. vervoegen. Heeft U zelf een sluitend alibi, want wij slui-ten niets uit!"

"Mag ik dat even noteren? Om welke data gaat het? Ik zal ze U schrifte-lijk doen toe komen, is dat goed?"

"Ja. Het was geen prettige boodschap die ik U moest brengen, maar daar zijn wij voor als Heilige Hermandad".

"Ik begrijp het. Ik hoop alleen dat de dader gauw gepakt en veroordeeld wordt."

"Wij van de Haarlemse recherche gaan ons best doen. U hoort nog!"

Een uur later bel ik Ina op het instituut. Ze blijkt nog niet aanwezig. Ik krijg Wies N. aan de telefoon en vraag of Ina als ze vandaag nog arriveert op school zo snel mogelijk wil terugbellen in verband met dringende familie-zaken.

Ik leg de telefoonhoorn op de haak en wacht even af. Deze dag zal van verder werken aan het schilderij niet veel komen. Ik drink de twaalfde kop espresso met twee zoetjes en een wolkje melk.

Het leven gaat door.

Ik bel de telefoniese 008 informatie. Er zijn nog zes wachtenden voor U. Wat denkt U eigenlijk wel dat U onze dienst zo maar belt!

Ik krijg het nummer van het ziekenhuis in Haarlem. Na te zijn doorver-bonden met de afdeling neurologie vraag ik aan de dienst doen de ver-pleegster hoe de konditie is van patiënt H.R. v.d. Wal. Sinds een dag of tien is hij van de afdeling intensive care af en ligt in een zeer diep coma. Zo nu en dan slaat hij even de ogen op, maar reageert niet op prikkels. Het is een normale reactie dat hij zijn ogen zo nu en dan opent, maar dat bete-kent niet dat hij ook iets waar neemt, zegt ze docerend alsof ze een medies college geeft.

"Wat is de prognose?" vraag ik kalm en gereserveerd.

"De situatie kan van dag tot dag veranderen, maar ik kan U niet veel hoop op herstel geven voorlopig", zegt ze professioneel onbewogen en koel.

"We kunnen vanuit onze mediese professie eigenlijk niets zeggen over comateuze gevallen", voegt ze er aan toe.

Zo'n antwoord kan ik ook nog wel verzinnen. Ik vraag haar waarmee het hersenletsel is

veroorzaakt, maar ook dat is onbekend.

”Als hij ooit uit coma komt zal hij hoogstwaarschijnlijk gezien de ernst van zijn situatie nooit meer zelfstandig beslissingen nemen en wellicht niet eens meer praten. Hij kan zijn naam en achtergrond volkomen vergeten zijn en al helemaal niet beseffen wie U bent. Hij kan verlamd blijven zijn verdere leven lang. In zijn geval ziet het er niet goed uit, vooral doordat hij een lichte verhoging heeft en dat kan betekenen dat zijn temperatuurcentrum niet meer werkt”, zegt ze met zachte stem.

Even denk ik aan de meedogenloze dader en vraag haar terwijl ik tranen in mijn ogen voel opkomen: ”In wat voor wereld leven we in Godsnaam?” Het is even stil aan de andere kant van de lijn en dan zegt ze nadenkend: ”Zo denk ik er ook wel eens over. U bent de enige niet. Als U nog eens wilt bellen dan geef ik U hierbij het rechtstreekse nummer van onze afdeling”.

Ik bedank haar voor haar informatie en zeg dat ik nog eens zal terug bellen. Mijn stem is onvaster dan normaal.

Ik overdenk de informatie die ik kreeg. Ik weet dat coma patiënten uiterst gevoelig zijn voor longontsteking, maar die is goed te bestrijden met antibiotica.

Het laatste telefoon gesprek had ik enkele maanden geleden met Bobbie. Hij was, zoals zo vaak, al om half drie ‘s middags onder invloed van alco-hol en drugs, bevond zich in de ontruimde villa van mijn grootouders aan de van Oostzaanenlaan te Heemstede.

Ik hoorde aan de echo van zijn stem dat er geen meubels meer aanwezig moesten zijn. Voor het eerst was hij kalm.